DOMSTOLENS DOM (Femte Afdeling)

6. juni 2002 *

I sag C-80/00,

angående en anmodning, som Bundesgerichtshof (Tyskland) i medfør af protokollen af 3. juni 1971 vedrørende Domstolens fortolkning af konventionen af 27. september 1968 om retternes kompetence og om fuldbyrdelse af retsafgørelser i borgerlige sager, herunder handelssager, har indgivet til Domstolen for i den for nævnte ret verserende sag,

Italian Leather SpA

mod

WECO Polstermöbel GmbH & Co.,

at opnå en præjudiciel afgørelse vedrørende fortolkningen af afsnit III, der har overskriften »Anerkendelse og fuldbyrdelse«, i konventionen af 27. september 1968 (EFT 1978 L 304, s. 17), som ændret ved konventionen af 9. oktober 1978 om Kongeriget Danmarks, Irlands og Det Forenede Kongerige Storbritannien og Nordirlands tiltrædelse (EFT L 304, s. 1, og — den ændrede tekst — s. 77), ved

* Processprog: tysk.

konventionen af 25. oktober 1982 om Den Hellenske Republiks tiltrædelse (EFT L 388, s. 1) og ved konventionen af 26. maj 1989 om Kongeriget Spaniens og Den Portugisiske Republiks tiltrædelse (EFT L 285, s. 1),

har

DOMSTOLEN (Femte Afdeling)

sammensat af afdelingsformanden, P. Jann, og dommerne D.A.O. Edward, A. La Pergola, M. Wathelet (refererende dommer) og C.W.A. Timmermans,

generaladvokat: P. Léger
justitssekretær: ekspeditionssekretær H.A. Rühl,

efter at der er indgivet skriftlige indlæg af:

— Italian Leather SpA ved Rechtsanwalt J. Kummer

— WECO Polstermöbel GmbH & Co. ved Rechtsanwalt J. Schütze

— den tyske regering ved R. Wagner, som befuldmægtiget

— den græske regering ved S. Chala og K. Grigoriou, som befuldmægtigede

— den italienske regering ved U. Leanza, som befuldmægtiget, bistået af avvocato dello Stato O. Fiumara

— Det Forenede Kongeriges regering ved G. Amodeo, som befuldmægtiget, bistået af A. Layton, QC

— Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved J.L. Iglesias Buhigues, som befuldmægtiget, bistået af Rechtsanwalt B. Wägenbaur,

på grundlag af retsmøderapporten,

efter at der i retsmødet den 22. november 2001 er afgivet mundtlige indlæg af Italian Leather SpA ved J. Kummer, af den græske regering ved K. Grigoriou, af Det Forenede Kongeriges regering ved A. Layton og af Kommissionen ved A.-M. Rouchaud, som befuldmægtiget, bistået af B. Wägenbaur,

og efter at generaladvokaten har fremsat forslag til afgørelse den 21. februar 2002,

afsagt følgende

Dom

1 Ved kendelse af 10. februar 2000, indgået til Domstolen den 7. marts 2000, har Bundesgerichtshof i medfør af protokollen af 3. juni 1971 vedrørende Domstolens fortolkning af konventionen af 27. september 1968 om retternes kompetence

og om fuldbyrdelse af retsafgørelser i borgerlige sager, herunder handelssager, forelagt tre præjudicielle spørgsmål om fortolkningen af afsnit III, der har overskriften »Anerkendelse og fuldbyrdelse«, i denne konvention (EFT 1978 L 304, s. 17), som ændret ved konventionen af 9. oktober 1978 om Kongeriget Danmarks, Irlands og Det Forenede Kongerige Storbritannien og Nordirlands tiltrædelse (EFT L 304, s. 1, og — den ændrede tekst — s. 77), ved konventionen af 25. oktober 1982 om Den Hellenske Republiks tiltrædelse (EFT L 388, s. 1) og ved konventionen af 26. maj 1989 om Kongeriget Spaniens og Den Portugisiske Republiks tiltrædelse (EFT L 285, s. 1, herefter »Bruxelles-konventionen«).

2 Spørgsmålene er blevet rejst i en sag mellem selskabet Italian Leather SpA, som er undergivet italiensk ret (herefter »Italian Leather«), og som har hjemsted i Bironto (Italien), og selskabet WECO Polstermöbel GmbH & Co., som er undergivet tysk ret (herefter »WECO«), og som har hjemsted i Leimbach (Tyskland), vedrørende vilkårene for brugen af et varemærke inden for rammerne af en eneforhandlingsaftale om læderbetrukne møbler.

De relevante retsforskrifter

Bruxelles-konventionen

3 Ifølge Bruxelles-konventionens artikel 1, stk. 1, finder konventionen anvendelse på borgerlige sager, herunder handelssager, uanset domsmyndighedens art.

4 Bruxelles-konventionens artikel 24 har følgende ordlyd:

»De foreløbige, herunder sikrende retsmidler, der er fastsat i en kontraherende stats lovgivning, kan kræves anvendt af den pågældende stats retslige myndigheder, selv om en ret i en anden kontraherende stat i medfør af denne konvention er kompetent til at påkende sagens realitet.«

5 I Bruxelles-konventionens afsnit III er der fastsat regler om anerkendelse og fuldbyrdelse i en kontraherende stat af retsafgørelser afsagt af en ret i en anden kontraherende stat.

6 Bruxelles-konventionens artikel 25 bestemmer:

»I denne konvention forstås ved »retsafgørelse« enhver afgørelse truffet af en ret i en kontraherende stat, uanset hvorledes den betegnes, såsom dom, kendelse eller fuldbyrdelsesordre, herunder justitssekretærens fastsættelse af sagsomkostninger.«

7 Bruxelles-konventionens artikel 26, stk. 1, bestemmer:

»Retsafgørelser, der er truffet i en kontraherende stat, skal anerkendes i de øvrige kontraherende stater, uden at der stilles krav om anvendelse af en særlig fremgangsmåde.«

8 Bruxelles-konventionens artikel 27 er affattet på følgende måde:

»En retsafgørelse kan ikke anerkendes:

[...]

3) såfremt afgørelsen er uforenelig med en afgørelse mellem de samme parter truffet i den stat, som begæringen rettes til

[...]«

9 Bruxelles-konventionens artikel 31, stk. 1, bestemmer:

»De i en kontraherende stat trufne retsafgørelser, som er eksigible i den pågældende stat, kan fuldbyrdes i en anden kontraherende stat, når de på begæring af en berettiget part er blevet erklæret for eksigible i sidstnævnte stat.«

10 Bruxelles-konventionens artikel 34, stk. 1, bestemmer:

»Den ret, som behandler begæringen, skal træffe sin afgørelse snarest muligt, uden at den part, mod hvem fuldbyrdelsen begæres, på dette tidspunkt af sagens behandling kan fremsætte bemærkninger over for retten.«

De tyske retsregler

11 Ifølge Bundesgerichtshof kan der i henhold til § 935 i Zivilprozessordnung (den tyske civilproceslov, herefter »ZPO«) træffes bestemmelse om et foreløbigt retsmiddel, dersom det må befrygtes, at en parts mulighed for at opnå sin ret umuliggøres eller væsentligt besværliggøres gennem en ændring af den bestående tilstand. På denne betingelse skal den ret, for hvilken sagen føres, i det væsentlige sikre den hidtidige tilstand.

12 Bundesgerichtshof har endvidere fremhævet, at retten i henhold til ZPO's § 940 også kan regulere et retsforhold midlertidigt, hvis dette forekommer nødvendigt for at afværge væsentlige ulemper eller truende farer eller af andre grunde.

13 Endvidere er det bestemt i ZPO's § 890, stk. 1, at de tyske retters afgørelser, som pålægger en undladelsesforpligtelse, kan føre til, at der pålægges en tvangsbøde eller subsidiært, dersom bøden ikke kan inddrives, en frihedsberøvelse.

Hovedsagen og de præjudicielle spørgsmål

14 Italian Leather er et selskab, som forhandler polstrede møbler med læderbetræk under betegnelsen »LongLife«. Selskabet WECO sælger ligeledes møbler af samme type.

15 I 1996 gav Italian Leather i henhold til en »eksklusivkontrakt« WECO ret til eneforhandling af sine varer for et tidsrum af fem år i et bestemt geografisk område. Kontrakten indeholdt bl.a. følgende bestemmelser:

»2) Forhandlerne kan kun anvende varemærket LongLife ved markedsføring af møbler, der er betrukket med LongLife-læder.

[...]

4) Ingen forhandler kan anvende varemærket LongLife til egen reklame uden en skriftlig tilladelse fra leverandøren.«

16 Retterne i Bari (Italien) blev i henhold til parternes kontrakt aftalt som værneting.

17 WECO meddelte i 1998, at Italian Leathers opfyldelse af kontrakten efter WECO's opfattelse var mangelfuld. WECO meddelte, at selskabet som følge heraf ikke kunne forsvare at deltage i en fælles reklameindsats med henblik på nogle forestående boligmesser, og at det i stedet ville præsentere sit eget WECO-mærke.

18 Som reaktion herpå fremsatte Italian Leather for Landgericht Koblenz (Tyskland), som er den kompetente ret ved WECO's hjemsted, begæring om, at der blev nedlagt forbud mod, at WECO markedsførte lædervarer som vedligeholdelseslet læder under varemærket »naturia longlife by Maurizio Danieli«.

19 Ved afgørelse af 17. november 1998 nægtede Landgericht Koblenz at fremme begæringen — der var fremsat i medfør af Bruxelles-konventionens artikel 24 — med den begrundelse, at rekvirenten ikke havde »et retligt grundlag for et forbud«.

20 Landgericht Koblenz fandt, at hvis begæringen blev efterkommet, var dette ensbetydende med, at WECO blev pålagt at opfylde kontrakten. Italian Leather havde imidlertid ikke påvist nogen fare for en uoprettelig skade eller et endeligt tab af rettigheder, hvilket er en betingelse efter tysk ret for at iværksætte et sådant retsmiddel. Derudover havde WECO allerede truffet konkrete foranstaltninger til reklame for og markedsføring af sine produkter med læder fra andre leverandører. På denne baggrund ville WECO ligeledes kunne forvente at lide betragtelige tab i forbindelse med nedlæggelse af det begærede forbud.

21 Nogle dage før Landgericht Koblenz afsagde afgørelse af 17. november 1998 havde Italian Leather fremsat begæring om foreløbige retsmidler for retten i Bari. I sin kendelse af 28. december 1998 bedømte retten i Bari betingelsen om uopsættelighed anderledes og udtalte i den forbindelse, at »[u]opsætteligheden (periculum in mora) skal ses i lyset af rekvisiti økonomiske tab og den dermed forbundne mulighed for, at retten »dør«, for hvilken der ikke kan ydes erstatning.«

22 På dette grundlag forbød retten i Bari WECO at anvende mærket »LongLife« i forbindelse med afsætning af sine læderprodukter i visse medlemsstater, herunder Tyskland.

23 På Italian Leathers begæring bestemte Landgericht Koblenz ved kendelse af 18. januar 1999 (herefter »eksekvaturkendelsen«), at den af retten i Bari afsagte kendelse skulle forsynes med fuldbyrdelsespåtegning, og der blev svarende hertil truffet bestemmelse om en tvangsbøde i medfør af ZPO's § 890, stk. 1.

24 WECO indbragte denne kendelse for Oberlandesgericht, som ændrede eksekvaturkendelsen, idet den fandt, at den af retten i Bari afsagte kendelse var uforenelig, i Bruxelles-konventionens artikel 27, nr. 3's forstand, med Landgericht Koblenz' afgørelse af 17. november 1998, ved hvilken Landgericht Koblenz havde afvist Italian Leathers begæring om at forbyde WECO at anvende mærket LongLife i markedsføringen af sine læderprodukter.

25 Italian Leather appellerede Oberlandesgerichts afgørelse til Bundesgerichtshof.

26 Bundesgerichtshof finder det tvivlsomt, hvorledes Bruxelles-konventionens artikel 27, nr. 3, skal fortolkes.

27 Ifølge Bundesgerichtshof har Domstolens praksis vedrørende spørgsmålet om, hvorvidt retsvirkningerne af forskellige afgørelser gensidigt udelukker hinanden, hidtil udelukkende angået tilfælde, hvor der har eksisteret uoverensstemmelser for så vidt angår materiel ret. Nærværende sag adskiller sig derved, at

uoverensstemmelsen mellem de to afgørelser om foreløbige retsmidler alene skyldes forskelle i de processuelle betingelser.

28 Hvis det må antages, at afgørelserne er uforenelige, må retten i fuldbyrdelsesstaten imidlertid kunne undlade at anvende Bruxelles-konventionens artikel 27, nr. 3, hvis den finder, at forskellen ikke efter fuldbyrdelsesstatens opfattelse er tilstrækkeligt tungtvejende. Formålet med konventionsbestemmelsen er kun at forhindre, at retstilstanden i en kontraherende stat bliver forstyrret, idet man kunne påberåbe sig to indbyrdes modstridende domme. Om en sådan forstyrrelse må befrygtes i en konkret sag, skal alene afgøres ud fra opfattelsen i fuldbyrdelsesstaten.

29 Hvis den forelæggende ret opretholder Landgericht Koblenz' eksekvaturkendelse, ønsker Bundesgerichtshof oplyst, om den kan eller skal fastholde den tvangsbøde, som Landgericht Koblenz har fastsat i medfør af tysk ret i relation til den kendelse, som retten i Bari har afsagt, for det tilfælde, at kendelsen ikke efterkommes.

30 Under henvisning til, at Bruxelles-konventionen har til formål at fremme den frie bevægelighed for domme, fortolker Bundesgerichtshof generelt konventionens artikel 31, stk. 1, og artikel 34, stk. 1, således, at retten i fuldbyrdelsesstaten om muligt skal skabe de samme fordelagtige fuldbyrdelsesbetingelser for den udenlandske retsafgørelse, for hvilken der anmodes om fuldbyrdelsespåtegning, som for en tilsvarende retsafgørelse fra indenlandske retter.

31 I den forbindelse bemærker Bundesgerichtshof, at der i italiensk ret ikke kendes nogen anden form for umiddelbar tvangsfuldbyrdelse af undladelsespåbud end betaling af skadeserstatning.

32 Under disse omstændigheder vil en anvendelse af tvangsmidler efter tysk ret til umiddelbar gennemførelse af et undladelsespåbud afsagt af en italiensk ret have stærkere virkninger end dem, der er fastsat i domsstatens ret. Den forelæggende ret anser det for tvivlsomt, om dette er tilladt eller endog påbudt i henhold til Bruxelles-konventionens artikel 31, stk. 1, og artikel 34, stk. 1.

33 Herefter har Bundesgerichtshof besluttet af udsætte sagen og at forelægge Domstolen følgende spørgsmål til præjudiciel afgørelse:

»1) Kan afgørelser i konventionens artikel 27, nr. 3's forstand være uforenelige, når de kun adskiller sig fra hinanden med hensyn til de særlige forudsætninger for, at et bestemt selvstændigt foreløbigt retsmiddel (i konventionens artikel 24's forstand) kan anvendes?

2) Kan og skal retten i fuldbyrdelsesstaten, som i henhold til konventionens artikel 34, stk. 1, og artikel 31, stk. 1, erklærer en udenlandsk afgørelse, hvorved rekvisitus pålægges en forpligtelse til at undlade at foretage bestemte handlinger, for eksigibel, samtidig træffe bestemmelse om de foranstaltninger, der i henhold til fuldbyrdelsesstatens lovgivning er nødvendige for at fuldbyrde et retsligt undladelsespåbud?

3) Såfremt spørgsmål 2 besvares bekræftende: Skal de foranstaltninger, der i fuldbyrdelsesstaten er nødvendige for, at et undladelsespåbud er eksigibelt, også træffes, når den afgørelse, der skal anerkendes, ikke selv indeholder sammenlignelige foranstaltninger i henhold til domsstatens lovgivning, og denne lovgivning overhovedet ikke indeholder bestemmelser om, at sådanne retslige undladelsespåbud er umiddelbart eksigible?«

Første spørgsmål

34 Med det første spørgsmål ønsker den forelæggende ret nærmere bestemt oplyst, for det første om Bruxelles-konventionens artikel 27, nr. 3, skal fortolkes således, at en udenlandsk afgørelse om foreløbige retsmidler, hvorved rekvisitus pålægges en forpligtelse til at undlade at foretage bestemte handlinger, er uforenelig med en afgørelse om foreløbige retsmidler — hvorved et sådant retsmiddel er blevet afslået, og som er truffet i fuldbyrdelsesstaten vedrørende de samme parter — selv om de forskellige retsvirkninger af afgørelserne skyldes forskelle i de processuelle betingelser, som i national ret gælder for, at et forbud kan nedlægges i henholdsvis domsstaten og fuldbyrdelsesstaten. I bekræftende fald ønsker den forelæggende ret for det andet oplyst, om retten i fuldbyrdelsesstaten skal afslå at anerkende den udenlandske afgørelse, eller om konventionen tillader, at retten kun afslår at anerkende afgørelsen, hvis den finder, at retstilstanden i den stat, som begæringen rettes til, faktisk og tilstrækkeligt tungtvejende bliver forstyrret som følge af, at der samtidig består to modstridende afgørelser.

Parternes argumentation

35 For så vidt angår første del af dette første spørgsmål har Det Forenede Kongeriges regering i sit skriftlige indlæg gjort gældende, at begrebet uforenelighed forpligter retten i fuldbyrdelsesstaten til at foretage bestemte sondringer, f.eks. sondringen mellem betingelserne for at iværksætte en særlig type foreløbige retsmidler og virkningen af beslutningen om at iværksætte eller afslå foreløbige retsmidler eller sondringen mellem de materielle og formelle betingelser for iværksættelse af det pågældende retsmiddel.

36 Hvad angår den første sondring har Det Forenede Kongeriges regering anført, at Bruxelles-konventionens artikel 27, nr. 3, alene tager sigte på afgørelsens retsvirkninger og ikke på betingelserne for iværksættelse af foreløbige retsmidler. Det kan dog vise sig nødvendigt at tage stilling til disse betingelser med henblik på at afgøre rækkevidden af den pågældende afgørelses retsvirkninger og følgelig at

vurdere, i hvilket omfang afgørelsen er uforenelig med en anden afgørelse. Dette vil navnlig være tilfældet, hvor begæringen er blevet afslået. Det kan således være nødvendigt at tage betingelserne for iværksættelse af foreløbige retsmidler i betragtning for at forstå afslaget.

37 Vedrørende den anden sondring, som er nævnt i denne doms præmis 35, kan den pågældende ret med henblik på at vurdere indholdet og virkningen af hver af de pågældende afgørelser, søge at afgøre, om betingelserne for iværksættelse af de pågældende retsmidler er materielle eller formelle betingelser. Dette vil særligt være tilfældet, når retten i fuldbyrdelsesstaten er stillet over for en afgørelse, hvorved et bestemt foreløbigt retsmiddel er blevet afslået, fordi der i så fald ikke som sådant eksisterer et »retsmiddel«, der kan tages stilling til.

38 Under retsmødet har Det Forenede Kongeriges regering i den forbindelse og for så vidt angår tvisten i hovedsagen gjort gældende, at de negative virkninger af afgørelsen af 17. november 1998 fra Landgericht Koblenz vanskeligt kan betragtes som uforenelige med de positive virkninger af kendelsen af 28. december 1998 fra retten i Bari. Kun hvis de kriterier, som er lagt til grund af de to instanser, og de beviser, der er ført for dem, er identiske, vil retsvirkningerne af afgørelserne kunne betragtes som uforenelige.

Domstolens bemærkninger

39 Det skal indledningsvis bemærkes, at Domstolen tager udgangspunkt i, at retten i Bari er den ret, som har kompetence til at påkende sagens realitet, og at Landgericht Koblenz ikke ved afgørelsen af 17. november 1998 har overskredet grænserne for sin kompetence i medfør af konventionens artikel 24, således som disse grænser er fortolket af Domstolen (jf. dom af 17.11.1998, sag C-391/95, Van Uden, Sml. I, s. 7091, præmis 37-47, og af 27.4.1999, sag C-99/96, Mietz, Sml. I, s. 2277, præmis 42, 46 og 47).

40 Det fremgår for det første af Domstolens praksis, at for at afgøre, om der består en uforenelighed i konventionens artikel 27, nr. 3's forstand, skal det undersøges, om retsafgørelserne har retsvirkninger, som gensidigt udelukker hinanden (dom af 4.2.1988, sag 145/86, Hoffmann, Sml. s. 645, præmis 22).

41 For det andet er det ikke afgørende, om de pågældende afgørelser er truffet inden for rammerne af en sag om foreløbige retsmidler eller i forbindelse med behandlingen af sagens realitet. Det forhold, at Bruxelles-konventionens artikel 27, nr. 3, i lighed med artikel 25, uden yderligere præcisering omhandler »retsafgørelser«, giver bestemmelsen et vidt anvendelsesområde. Følgelig er afgørelser om foreløbige retsmidler omfattet af konventionens regler om uforenelighed på samme måde som de øvrige former for retsafgørelser, som er omhandlet i artikel 25.

42 Det er for det tredje ligeledes uden betydning, at de regler, som finder anvendelse i forbindelse med nationale procedurer om foreløbige retsmidler, i højere grad kan være forskellige fra den ene kontraherende stat til den anden end de regler, der finder anvendelse på realitetsbehandling af retssager.

43 Konventionen har nemlig ikke til formål at gøre de processuelle regler i de forskellige kontraherende stater ensartede, men at give regler for fordelingen af retternes kompetence i borgerlige sager, herunder handelssager, i retsforhold inden for Fællesskabet, og at lette fuldbyrdelse af retsafgørelser (jf. dom af 15.5.1990, sag C-365/88, Hagen, Sml. I, s. 1845, præmis 17, og af 7.3.1995, sag C-68/93, Shevill m.fl., Sml. I, s. 415, præmis 35).

44 Desuden angår uforeneligheden, som det følger af præmis 22 i Hoffmann-dommen, retsvirkningerne af retsafgørelser, men derimod ikke betingelserne for antagelse til realitetsbehandling og processuelle regler, som eventuelt kan variere mellem de kontraherende stater, og som gælder for, hvordan sådanne afgørelser kan træffes.

45 Det må herefter konstateres, at afgørelser om foreløbige retsmidler som dem, der er genstand for hovedsagen, er uforenelige.

46 Retten i Bari har imødekommet den begæring, som Italian Leather har indgivet mod WECO, hvorefter der over for WECO skulle nedlægges forbud mod at anvende mærket LongLife i forbindelse med afsætning af WECO's læderprodukter, efter at Landgericht Koblenz havde afslået en identisk begæring indgivet af samme rekvirent mod samme rekvisitus.

47 Herefter skal første del af første spørgsmål besvares med, at Bruxelles-konventionens artikel 27, nr. 3, skal fortolkes således, at en udenlandsk afgørelse om foreløbige retsmidler, hvorved rekvisitus pålægges en forpligtelse til at undlade at foretage bestemte handlinger, er uforenelig med en afgørelse om foreløbige retsmidler, hvorved et sådant retsmiddel er blevet afslået, og som er truffet i fuldbyrdelsesstaten vedrørende de samme parter.

48 For så vidt angår anden del af første spørgsmål, der vedrører virkningerne af uforeneligheden mellem en udenlandsk retsafgørelse og en retsafgørelse truffet af en ret i fuldbyrdelsesstaten, bemærkes indledningsvis, som det udtales i Jenard-rapporten vedrørende Bruxelles-konventionen (EFT 1979 C 59, s. 1, på s. 45), at »[r]etstilstanden i en stat ville blive alvorligt forstyrret, såfremt man kunne påberåbe sig to modstridende domme«.

49 Endvidere skal det fremhæves, at det bestemmes i konventionens artikel 27, nr. 3, at en retsafgørelse ikke kan anerkendes, såfremt afgørelsen er uforenelig med en afgørelse mellem de samme parter truffet i den stat, som begæringen rettes til.

50 Den grund til at nægte anerkendelse af retsafgørelser, som er omhandlet i konventionens artikel 27, nr. 3, er således af bindende karakter i modsætning til,

hvad der er tilfældet for så vidt angår artikel 28, stk. 2, i konventionen om retternes kompetence og om fuldbyrdelse af retsafgørelser i borgerlige sager, herunder handelssager, indgået i Lugano den 16. september 1988 (EFT L 319, s. 9), hvorefter en retsafgørelse kan nægtes anerkendt, hvis der foreligger tilfælde, som omfattes af Lugano-konventionens artikel 54b, stk. 3, eller artikel 57, stk. 4.

51 Endelig ville det være i modstrid med princippet om varetagelse af hensynet til retssikkerheden, som Domstolen gentagne gange har fastslået er et af Bruxelleskonventionens formål (jf. dom af 4.3.1982, sag 38/81, Effer, Sml. s. 825, præmis 6, af 28.9.1999, sag C-440/97, GIE Groupe Concorde m.fl., Sml. I, s. 6307, præmis 23, og af 19.2.2002, sag C-256/00, Besix, Sml. I, s. 1699, præmis 24), at fortolke artikel 27, nr. 3, på en sådan måde, at retten i fuldbyrdelsesstaten skulle have mulighed for at anerkende en udenlandsk retsafgørelse, selv om den er uforenelig med en retsafgørelse truffet i fuldbyrdelsesstaten.

52 Under hensyn til disse betragtninger skal anden del af første spørgsmål besvares med, at hvis retten i fuldbyrdelsesstaten finder, at en retsafgørelse truffet af en ret i en anden kontraherende stat er uforenelig med en retsafgørelse, der er truffet mellem de samme parter af en ret i fuldbyrdelsesstaten, skal retten afslå at anerkende den udenlandske afgørelse.

Andet og tredje spørgsmål

53 Under hensyn til besvarelsen af det første spørgsmål findes det ufornødent at besvare andet og tredje spørgsmål.

Sagens omkostninger

54 De udgifter, der er afholdt af den tyske regering, den græske regering, den italienske regering og Det Forenede Kongeriges regering samt af Kommissionen, som har afgivet indlæg for Domstolen, kan ikke erstattes. Da sagens behandling i forhold til hovedsagens parter udgør et led i den sag, der verserer for den nationale ret, tilkommer det denne at træffe afgørelse om sagens omkostninger.

På grundlag af disse præmisser

kender

DOMSTOLEN (Femte Afdeling)

vedrørende de spørgsmål, der er forelagt af Bundesgerichtshof ved kendelse af 10. februar 2000, for ret:

1) **Artikel 27, nr. 3, i konventionen af 27. september 1968 om retternes kompetence og om fuldbyrdelse af retsafgørelser i borgerlige sager, herunder handelssager, som ændret ved konventionen af 9. oktober 1978 om Kongeriget Danmarks, Irlands og Det Forenede Kongerige Storbritannien og Nordirlands tiltrædelse, ved konventionen af 25. oktober 1982 om Den**

Hellenske Republiks tiltrædelse og ved konventionen af 26. maj 1989 om Kongeriget Spaniens og Den Portugisiske Republiks tiltrædelse, skal fortolkes således, at en udenlandsk afgørelse om foreløbige retsmidler, hvorved rekvisitus pålægges en forpligtelse til at undlade at foretage bestemte handlinger, er uforenelig med en afgørelse om foreløbige retsmidler, hvorved et sådant retsmiddel er blevet afslået, og som er truffet i fuldbyrdelsesstaten vedrørende de samme parter.

2) Hvis retten i fuldbyrdelsesstaten finder, at en retsafgørelse truffet af en ret i en anden kontraherende stat er uforenelig med en retsafgørelse, der er truffet mellem de samme parter af en ret i fuldbyrdelsesstaten, skal retten afslå at anerkende den udenlandske afgørelse.

Jann Edward La Pergola

Wathelet Timmermans

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 6. juni 2002.

R. Grass P. Jann

Justitssekretær Formand for Femte Afdeling